

РЕШЕНИЕ

№ 3469

гр. София, 25.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 03.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **11052** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК:[ЕИК], представлявано от управителя Д. Т., срещу Ревизионен акт № Р – 22221420007876-091-001/12.07.2021г. издаден от Е. М. С. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Р. Т. З. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1491/27.09.2021г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно–осигурителна практика” – С. при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят твърди, че РА е необоснован и издаден в нарушение на материалния закон. Излага съображения, че не е съгласен с така изложените аргументи на ревизионният екип, че има липса на реалност на доставките по фактури, издадени от [фирма] през данъчен период м. август 2020г. с номера съответно [ЕГН]/01.08.2020г. и [ЕГН]/03.08.2020г. с данъчна основа общо в размер на 118 816.68лв и ДДС в размер общо на 23 763,34 лева. Сочи, че в хода на ревизионното производство са представени доказателства, които да обосноват реалността на получените доставки. Излага доводи, че от представените документи е явно, че твърдяната в РА привидност на сделките, както и липсата на доказателства за реално извършени услуги, не е изградено на база действителната фактическа обстановка. Моли се РА да бъде отменен. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява.

Ответникът – директорът на дирекция ОДОП-С. при ЦУ на НАП – в съдебно заседание не се представлява. Има постъпила молба с която се моли да се отхвърли

жалбата. Претендира разноски.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221420007876-020-001/14.12.2020г., изменена със Заповед за изменение на Заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ №Р-22221420007876-020-002/11.03.2021г.,

№Р-22221420007876-020-003/01.04.2021г. и ЗИЗВР

№Р-22221420007876-020-004/28.04.2021г., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задълженията за данък върху добавената стойност /ДДС/ за периодите: от 01.08.2020г. до 31.10.2020г. Първоначалната заповед е връчена по електронен път на 04.01.2021г. Всички заповеди са издадени от Е. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-128 от 18.02.2020г. на директора на ТД на НАП С.. Определен е краен срок за извършване на ревизията до 04.06.2021г.

С Решение №Р-22221420007876-098-001/11.03.2021г. на основание чл.7, ал. 3 от ДОПК преписката по процесната ревизия е иззета от Т. Д. И., в качеството на ръководител на ревизията, съответно правомощията по извършване са възложени на Р. Т. З., длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221420007876-092-001/17.06.2021г., връчен по електронен път на 17.06.2021г.

Срещу констатациите на РД, дружеството е упражнило правото си да подаде писмено възражение по реда на чл.117, ал.5 от ЗДДС, разгледано в мотивите на акта и прието за неоснователно.

Ревизията приключва с Ревизионен акт /РА/ №Р-22221420007876-091-001/12.07.2021г., издаден от Е. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и Р. Т. З., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен на 13.07.2021г. по електронен път.

Като краен резултат от проведеното ревизионно производство с оспорения РА на дружеството са установени задължения, произтичащи от непризнато право на данъчен кредит в общ размер на 23 763,34 лв. по фактури, издадени от [фирма] и съответните лихви за забава в размер на 670,13 лв.

В хода на ревизионното производство с цел изясняване на факти и обстоятелства от значение за определяне на данъчните задължения на ревизираното дружество и обезпечаване на необходимите доказателства, са извършени редица процесуални действия, които са подробно описани в констативната част на изготвения РД, неразделна част от РА, по смисъла на чл.120, ал.2 от ДОПК.

На основание чл.37, ал.2 и ал.3, чл.53 и чл.56, ал.1 от ДОПК, на ревизираното лице е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ с №Р-22221420007876-040-001/06.01.2021г, в отговор на което с придружително писмо на 27.01.2021г. са представени изисканите документи.

Установено е, че основната дейност на дружеството е придобиване, разпореждане, управление и маркетинг на недвижими имоти, строителство, финансиране на изграждането и управлението на недвижими имоти и консултантски услуги.

За ревизираните периоди в дружеството има наети по трудови правоотношения три лица на длъжности мениджър проекти, строителен инженер и асистент - офис и няма

регистрирано фискално устройство в дистанционна връзка с НАП.

На основание чл.45 от ДОПК, е извършена насрещна проверка, както на спорния доставчик - [фирма], така и на клиентите на ревизираното лице – [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК]. Резултатите от насрещните проверки са обективирани в протоколи за извършени насрещни проверки /ПИНП/, приложени като доказателства по преписката.

Съгласно констатациите на ПИНП №П-22221721019730-141-001/19.02.2021г. в отговор на връчено ИПДПОЗЛ №П-22221721019730-040-001/04.02.2021г. от [фирма] са представени исканите доказателства – спорните фактури: №0... 17/01.08.2020г. и №0... 18/03.08.2020г., протокол от 31.07.2020г. за предоставени услуги за периодите от 01.05.2020г. до 31.07.2020г., обяснителна записка, оборотни ведомости, хронологични регистри, банкови извлечения, договор от 01.11.2017г. между С. М. и ревизираното лице, тристранно споразумение между [фирма], С. М. и ревизираното дружество, договор за наем, фактура за наем, граждански договор и сметка за изплатени суми на Г. П.-счетоводител, договор за управление от 02.01.2018г. сключен със С. М., допълнително споразумение към договор за управление, фактура за комунални разходи, фактура за охрана, фактура за данъчни консултации.

Видно от представения договор за консултантски услуги от 01.11.2017г., сключен между ревизираното лице, в качеството на доверител и С. М., в качеството на довереник, същият е с предмет:

Довереникът е настоящият мениджър, оторизиран да управлява и представлява, заедно с другите администратори, следните дружества: [фирма] с ЕИК[ЕИК]; [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] и [фирма] с ЕИК[ЕИК], в съответствие с действащата нормативна уредба и Решенията на едноличния собственик на капитала. Страните се договарят да си сътрудничат чрез обединяване на техните усилия за осигуряване положително развитие на дружествата. Доверителят, възлага, а Довереникът приема да предоставя консултантски услуги, свързани с оперирането на дружествата и по - специално консултантски услуги, свързани с потенциални продажби на дружествата или техните активи на трети страни. Договорът е сключен за неопределено време. Договорена е еднократна първоначална такса в размер на 11 000,00 евро без ДДС и месечно възнаграждение от 2 750,00 евро без ДДС, платимо на тримесечна база до 15-то число на месеца следващ тримесечието за което се дължи възнаграждение по банкова сметка на Довереника.

Според представеното тристранно споразумение - Анекс №1 от 01.11.2017г. към договор за предоставяне на консултантски услуги от 01.11.2017г., сключен между [фирма]-доверител и С. М. – довереник и трета страна – [фирма], наречено нов довереник, лицата се споразумяват за следното: доверителят желае да прехвърли на новия довереник всички свои права, произтичащи от договора за предоставяне на консултантски услуги. Със споразумението – анекс довереникът декларира, че предоставя на новия довереник всички намиращи се у довереника документи във връзка с прехвърлянето на правата и задълженията.

Съгласно представеното писмено обяснение [фирма] няма наети по трудови правоотношения лица. Дейността се извършва от управителя на дружеството – С. М., назначена по договор за управление и контрол.

Видно от представения протокол за предоставяне на услуги от 31.07.2020г. за

периодите от 01.05.2020г. до 31.07.2020г. на дружествата [фирма] [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] са извършени консултантски услуги, свързани с оперирането на дружеството и управленски услуги.

При извършената проверка в информационната система на НАП е установено, че дружеството не притежава активи и няма наети лица по трудови или извънтрудови правоотношения. В дружеството се осигурява С. М. /едноличен собственик на капитала на [фирма]/, назначена по договор за управление и контрол. [фирма] е регистрирано по ЗДДС лице, считано от 18.05.2018г. и към момента на извършване на ревизията не е дерегистрирано. Съгласно данните в подадената ГДД по чл.92 от ЗКПО за 2020г. с деклариран код на икономическата дейност 7022 - Консултантска дейност по стопанско и друго управление от дружеството е отчетена загуба.

От страна на жалбоподателя за [фирма] са представени копия на спорните фактури, договор за консултантски услуги и анекс към него от 01.11.2017г. и банкови извлечения за извършени плащания.

След преценка и анализ на събраните в хода на ревизията документи, предоставени от ревизираното лице и извършената насрещна проверка на прекия контрагент на [фирма] органите по приходите са обобщили, че не е доказано изпълнение на доставките по описаните в констативната част на РД фактури, както и получаването на тези доставки от ревизираното дружество. Както от доставчика, така и от ревизираното лице не били представени доказателства - преки или косвени в т. ч. протоколи или доклади от извършените услуги, доказателства за проведена кореспонденция между страните, информация какво е извършено по доставките по представения приемо-предавателен протокол, как е калкулирана цената и др. обективиращи получаването на услуги.

Посочено е и че от [фирма] фактурираните услуги са префактурирани на свързани лица по смисъла на §1 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на ДОПК. При извършените насрещни проверки на получателите на услугите не е представена информация как е определена стойността на фактурираните услуги на отделните дружества. Предвид събраните доказателства от информационната система на НАП, ревизираното лице и неговите клиенти – [фирма] [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] е изведен извод за липса на реално извършени доставки.

Установено е и извършено префактуриране на услуги към [фирма], но дружеството не е посочено в представения от 31.07.2020г. протокол от [фирма]. В цитирания протокол е посочено [фирма], на което от ревизираното лице не е издадена фактура за извършени консултантски услуги.

При тази фактическа обстановка органите по приходите са отказали на жалбоподателя правото на приспадане на данъчен кредит за данъчен период - м. 08.2020 г. общо в размер на 23 763,34 лв. по фактури №0... 17/01.08.2020г. и №0... 18/03.08.2020г. /с посочен предмет – частично плащане по договор и консултантски услуги по договор от 01.11.2017г./, издадени от [фирма], предвид липсата на предпоставките на чл.68, ал.1, т.1 и ал.2, във връзка с чл.9 от закона, с мотиви за липса на реални доставки на услуги.

При така установената фактическа обстановка, ревизиращите органи са заключили, че липсват доказателства за реалното изпълнение на фактурираните от [фирма] доставки на консултантски услуги. От страна на доставчика са ангажирани копия на спорните фактури, договор за консултантски услуги и анекс към него 01.11.2017г. и приемо-предавателен протоколи от 31.07.2020г. От събраните доказателства не се

доказва, както извършването на доставките, така и обстоятелството, че същите са извършени именно от издателя на фактурите, по които е упражнено право на данъчен кредит.

Ревизиращите органи са приели, че от анализа на клаузите в договора и анекса към него е видно, че липсва ясно формулиран предмет на действие, не е конкретизирана как точно е формулирана цената на услугите, как и въз основа на какво е договорено възнаграждението. Договорът не съдържа никакви конкретни уговорки, липсват каквито и да било параметри на договорените доставки. В случая представянето на подписан между страните договор, не е доказателство за реалното му изпълнение между страните нито е доказателство за осъществяването на уговорената престация.

Отделно от горното, както е посочено и от органите по приходите, според представения протокол за предоставяне на услуги от 31.07.2020 г. за периодите от 01.05.2020 г. до 31.07.2020 г. на дружествата [фирма] [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] са извършени консултантски услуги, свързани с оперирането на дружеството и управленски услуги. Установено е и префактуриране на услуги към [фирма], но дружеството не е посочено в представения от 31.07.2020 г. протокол от [фирма]. В цитирания протокол е посочено [фирма], на което от ревизираното лице не е издадена фактура за извършени консултантски услуги.

Установено било от ревизиращия екип, че от наличните документи не може да се установи по какъв начин е формирана цената на консултантските услуги и как доставчикът е отразил в счетоводството си реализираните приходи и задълженията си към бюджета във връзка с начисления ДДС.

Ревизиращите органи са приели, че с така представения протокол от 31.07.2020 г. липсва каквато и да е индивидуализация на услугите, които ревизираното лице се опитва да докаже, че е получило от [фирма]. Не на последно място е релевирана и липса на служители със съответстващи на фактурираните услуги длъжности, както и данни за налични активи.

Формиран е извод, че по отношение на доставките на консултантски услуги, за които са издадени фактури от [фирма] нито ревизираното дружество, нито неговият доставчик са ангажирали достатъчно и надеждни доказателства, удостоверяващи изпълнение на фактурираните услуги, респ. не са налице доказателства за кадрова обезпеченост на доставките и в крайна сметка за реалното изпълнение на същите.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

При служебната проверка по чл.160, ал.2 ДОПК съдът констатира, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентни по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.3 ДОПК органи по приходите, при спазване на установената форма по чл.120, ал.1 ДОПК. Липсват данни по делото в ревизионното производство да са допуснати съществени процесуални нарушения - такива, които са нарушили правото на защита на засегнатото лице, или ако не бяха допуснати, биха довели до постановяване на акт с друго съдържание. Материалната законосъобразност на изводите на ревизиращите органи съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол, доколкото спорът е изцяло материалноправен – относно наличието на реални доставки на стоки и услуги съгласно чл.6 и чл.9, вр. чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС.

След като съобрази представените по делото доказателства, съдът намира, че жалбата по отношение на доставките, за които се твърди да са извършени е неоснователна.

Спорният РА е законосъобразен, поради което оспорването срещу него следва да бъде отхвърлено.

Съгласно чл.68, ал.1, т.1 ЗДДС за признаване правото на приспадане на данъчен кредит следва да са получени стоки или услуги по облагаеми доставки. Наличието на доставка е първото условие за признаването на данъчен кредит. Понятието е легално дефинирано в чл.6, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗДДС. Доставка е налице, когато има прехвърляне на собственост или други вещни права върху стока, а в случаите, при които се претендира право на приспадане на данъчен кредит за извършени услуги следва да се установи и докаже по какъв начин са извършени същите и с какъв ресурс. Механизмът на данъка върху добавената стойност предполага наличие на реална доставка, като условие за възникване на правото на данъчен кредит, а не само документалното оформяне на стопанските операции. Съгласно чл.25 ЗДДС доставката, извършена от задълженото лице, се окачествява като данъчно събитие. На датата на възникването му се поражда задължение за доставчика да начисли и корелативно свързаното с него право на получателя да ползва данъчен кредит. При условие, че са издадени фактури и е начислен данък, без да е налице фактически извършена стопанска операция, няма основание за данъчен кредит, предвид разпоредбата на чл.68, ал.1, т.1 ЗДДС, във връзка с чл.6 и чл.9, ал.1 ЗДДС.

Правото на приспадане на данъчен кредит е обусловено от кумулативното осъществяване на материалноправните предпоставки на регламентирания в ЗДДС сложен фактически състав, който наред с притежаването на данъчния документ по чл.71, т.1 ЗДДС изисква и установяването на реално получаване на стоките или услугите по облагаемата доставка. Съгласно чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС, когато стоките или услугите се използват за целите на извършените от регистрираното лице облагаеми доставки, лицето има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът – регистрирано по този закон лице му е доставил или предстои да му достави. Съгласно чл.68, ал.1, т.1 ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по закона за получени стоки или услуги по облагаеми доставки. Правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем, арг. от чл.68, ал.2 ЗДДС. Следователно, за да възникне право на приспадане на данъчен кредит следва да е осъществена реална доставка, която изпълнява критериите на чл.6 и чл.9 ал.1 ЗДДС, както и да са налице предвидените в чл.71, т.1 ЗДДС документи.

Следва да се посочи, че по аргумент от чл.154 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) в тежест на жалбоподателя, като лице, черпещо изгодни за себе си правни последици – претендираното право на данъчен кредит, е да докаже реалността на процесните доставки.

Предметът на доставката, по която се претендира приспадане на данъчен кредит определя обстоятелствата, които подлежат на доказване във всеки отделен случай.

По делото е безспорно, че за ревизираните периоди дейността на дружеството е придобиване, разпореждане, управление и маркетинг на недвижими имоти, строителство, финансиране на изграждането и управлението на недвижими имоти и консултантски услуги.

От представените по делото доказателства се установява, че издателите на ревизионния акт са направили обоснован извод, че не е доказано извършването на реални доставки на процесните услуги, поради което не следвало да се признае право на приспадане на данъчен кредит по фактурите на цитираните по-горе контрагенти на

жалбоподателя.

Така постановеният РА не е в противоречие с практиката на СЕС. При различна фактическа обстановка, по същество, навсякъде СЕС намира, че правото на данъчен кредит е свързано с осъществена реална доставка. Нито Директива 2006/112/ЕО, нито практиката на СЕС обаче ограничават по някакъв начин възможностите за изследване на въпроса дали доставката е осъществена реално и дали, ако е осъществена, но се разминава с отразеното във фактурата /напр. по отношение на посочения доставчик/, получателят е могъл да знае за това. Нито Директивата, нито практиката на СЕС, лимитирали какви обективни факти от действителността, могат да бъдат анализирани за тези цели – и това било нормално, тъй като те варирали значително според спецификите на конкретния случай. При съобразяване с изискванията за добросъвестност, обективност и безпристрастно установяване на фактите и обстоятелствата, на ревизираното дружество била предоставена възможност да докаже наличието на реално извършени доставки по спорните фактури. Представените доказателства във връзка с доставките били обсъдени и анализирани в оспорения акт. Изводите на органите по приходите са изградени въз основа на обективно установени по време на ревизията факти и обстоятелства. В рамките на развилото се производство ревизираното лице и доставчиците не предоставиха информация и не ангажираха убедителни доказателства, които да се противопоставят на тезата на приходните органи за липса на доставки.

От така представените доказателства по делото се установява, че не са налице доказателства доставчиците да са разполагали с необходимия кадрови ресурс, който да обезпечи изпълнението на фактурираните услуги.

Съдът намира, че по отношение на претендираното от жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит не се доказват материалноправните изисквания за възникването и упражняването му, в т. ч. обективни данни, че жалбоподателят е получил доставките, предмет на фактурите, по които е упражнил правото на приспадане на данъка, както и че е добросъвестен, т. е., че е положил грижата на добрия търговец. Предвид гореизложеното, жалбата в тази част е неоснователна.

Нито ревизираното лице, нито доставчиците са предоставили данни за конкретни работници, осъществили документираните услуги. От извършена проверка на трудовите договори за всеки от доставчиците се установява, че нямат назначени лица на трудови и извънтрудови правоотношения или назначения персонал е на длъжности, несъответстващи на вида на фактурираните услуги. От друга страна не се доказва и използването на подизпълнители, доколкото в хода на извършената насрещна проверка от страна на [фирма] не са представени документи в тази посока.

Единственото наето лице в [фирма] е неговата управителка и едноличен собственик на капитала С. М., за която е представен договор за управление и контрол на дружеството. В тази връзка съгласно договора и споразумението към него за консултантски услуги, доставчикът е следвало да предостави услуги от икономическо естество, т. е. в случая се касае за услуги от специфичен характер, поради което човешкият фактор е от основно значение за тяхното изпълнение. Следователно е необходимо наличието на назначени лица, имащи съответно образование, притежаващи умения, познаващи пазара в съответната сфера, респективно да имат история и опит в извършването на тази специфична дейност, които да докажат и пр. Предходното противоречи на представения в хода на ревизията договор за управление и контрол С. М. следва да представлява дружеството, както и да решава всички

въпроси, свързани с неговото управление, а не неговата дейност.

Гореизложените обстоятелства водят до извода, че не са налице доказателства доставчикът да е разполагал с необходимия кадрови ресурс, който да обезпечи изпълнението на фактурираните услуги.

Действително, несъмнено е че при наличието на осъществена доставка на стока или услуга, спрямо получателя не следва да бъде отказано право на данъчен кредит, само заради това, че неговият доставчик/изпълнител или предходния доставчик/подизпълнител не са предоставили необходимите данни и респективно не разполагат с необходимата материална, техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставките или пък, че доставката не е извършена от посочените във фактурата лица. Вярно е също така, че лице, което упражнява право на данъчен кредит, не може да носи обективната отговорност във връзка с получените от него фактури, които редовно е отразило и не е длъжно да доказва в случай на нарушение на издателя на фактурата, че изискванията на закона са спазени. Това обаче е приложимо, единствено, ако отразената в данъчната фактура доставка е действително проявен юридически факт. Невъзможността поради липса на конкретни данни, както е в случая, да се направи несъмнен и еднозначен извод в тази насока, не може да бъде заменена, посредством придаване на някаква отнапред установена, обвързваща доказателствена сила на първичния счетоводен документ, както очевидно счита жалбоподателя. Такава доказателствена сила не е придадена на данъчната фактура нито от националното законодателство, нито от установения в рамките на Съюза нормативен ред, нито пък следва по какъвто и да е начин от решенията на Съда на Европейския съюз.

При тази доказателствена съвкупност, законосъобразни и обосновани са изводите в РА че не са налице действително осъществени доставки на стоки и услуги по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗДДС вр. с чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО. В случая, не се доказва реалното осъществяване на доставките, а само формалното им документиране. Ако реалността на доставките не се докаже, правото на приспадане на данъчен кредит не може да се счита възникнало, фактическото му упражняване като ненадлежно не подлежи на зачитане, независимо от добросъвестността или не на данъчно задълженото лице – получател на стоките или услугите по фактура. Т. е. по отношение на изложените в жалбата съображения за добросъвестността на ревизираното лице, би следвало произнасяне едва след справяне с доказателствената тежест относно установяването на всички формални и материално правни предпоставки за възникването и надлежното упражняване правото на данъчен кредит по спорните фактури.

В разглеждания случай, изводите на органа по приходите за липса на реални доставки на стоки и услуги по фактурите, издадени от процесните доставчици са формирани след анализ и преценка на събраните доказателства по преписката и напълно се споделят от настоящата инстанция. В частта на непризнатия данъчен кредит, решаващият орган намира, че са налице симулативни сделки, документиращи с цел намаляване на дължимия ДДС за ревизираните периоди. Налага се изводът за невярно документиране на стопански операции, поради което настоящата инстанция приема, че с издаването на фактурите е целено и постигнато заобикаляне на закона и на данъчното облагане, съпътствано от невнесен по веригата данък.

Поради това, РА следва да се потвърди като правилен и законосъобразен, в

оспорената част, като правомерно и законосъобразно от приходните органи е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за процесните доставки като нереални. Жалбата е неоснователна по тези съображения и като такава, следва да се остави без уважение, а оспореният РА, в процесната част да се потвърди. При този изход на делото и изричната претенция на ответника, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя, с оглед материалния интерес по делото и чл.8, т.4 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения в размер от 1243,08 лв., които следва да се заплатят от жалбоподателя.

Водим от горното и на осн. чл. 160, ал. 1 от ДОПК, АССГ, Първо отделение, 46 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], представлявано от управителя Д. Т., срещу Ревизионен акт № Р – 22221420007876-091-001/12.07.2021г. издаден от Е. М. С. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Р. Т. З. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1491/27.09.2021г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно–осигурителна практика” – С. при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], представлявано от управителя Д. Т., да заплати на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централно управление на Националната агенция за приходите – С. разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 1243,08 лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: